

MUHABBETİN İŞARETİ BİRBİRİMİZİ ZİYARET ETMEK

Yazın sonunda mektepler açılmadan, güzel bir yerde toplanmak, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'i ziyaret, umre yapmak, hepsi çok güzel oldu. Allah razı olsun, Cenâb-ı Hak hayırlarına erdirsin. Ben gerçekten bir bayram havası yaşıyorum. Hep sevdiğim kardeşleri, uzun süredir göremediğim kimseleri şimdi görmekten hakikaten çok sevinçliyim. Müslümanı sevindirene de Allah âhirette sevindirecek şeyler ihsan ediyor. Allah sizleri dünya ve ahirette sevindirsin. Aziz ve bahtiyar eylesin. Ziyaretlerinizi kabul eylesin, Peygamber Efendimiz'in şefaatine erdirsin, umrelerinizi kabul eylesin. Tekrar tekrar gelmek nasip eylesin. Çünkü buluşulacak yerlerin en güzeli şüphesiz burası. Hem buluşuluyor hem de ibadet ediliyor.

Bir hadîs-i şerîfi çok söyledim. Arkadaşlar vaazlardan, kayıtlardan dinlemiş olabilirler. Tekrarı muhakkak ki daha sevaptır. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*

Efendimiz bir hadîs-i şerîfinde, hadîs-i kudsî olan bir cümlesinde buyuruyor:

حَقَّتْ مَحَبَّتِي لِلْمُتَزَاوِرِينَ فِيَّ

Vecebet muhabbetî li'l-mütezâvirîne fiyye. “Benim için birbirlerini ziyaret edenlere, ziyaretleşenlere Cenâb-ı Hak buyuruyor ki; ‘Benim muhabbetim hak olur.’”¹

Bu bilgiyi bize Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* veriyor:

“Bir müslüman bir müslümanı ziyaret ederse birbirlerine Allah için ziyaret yaparsa, Allah’ın muhabbeti o ziyaret edene hak oluyor.”

Ne demek?

“Allah muhakkak, kesin olarak o kulu sever.” demek. Şimdi siz birkaç katlı, katmerli ziyaret yaptınız:

Ülkeler arası uçakla gelinen bir mesafeden buraya geldiniz. Bir de ayrıca o otelden, falanca yerden bizi görmeye geldiniz,

¹ Ahmed b. Hanbel, V, 229, r. 22002; Hâkim, *el-Müstedrek*, IV, 187, r. 7315; Taberânî, *el-Mu'cemü'l-kebîr*, XX, 81, r. 154; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-evliyâ*, II, 131.

ziyaret ettiniz. Ziyaret içinde ziyaret, nimet içinde nimet, sevap içinde sevap oluyor, elhamdülillah. Allah sizleri ve bizleri sevdiği kul eylesin.

Peygamber Efendimiz bir hadîs-i şerîfnde anlatmış. Eski ümmetlerin hadiselerinden, olaylarından, *Riyazü'sâlihîn*'de mevcut bir hadisten ana metnini okumadan kısaca anlatayım.

Peygamber Efendimiz; “Üç bebek beşikteyken konuştu.” diyor. Tabi o olağanüstü bir durumdur, olağan değildir. Peygamberlerin mucizesidir, ya da evliyâullah'ın kerametidir. Evliyaullahı Allah seviyor da ikram ediyor. Yoksa keramet de “Allah'ın ikramı” demek. Keramet de kaynağı Cenâb-ı Hak. Cenâb-ı Hak ikram ediyor. Arapça'da keramet “ikram” mânasına geliyor. “Sunulan, ikram edilen şey” mânasına geliyor.

“Üç kişi konuştu.” diyor Peygamber Efendimiz; onları anlatıyor. Konuşanlardan bir tanesi Kur'ân-ı Kerîm'den de biliyoruz, Hz. İsa *aleyhisselam*.

Kâle innî Abdullah.

Ve de Meryem validemize hakaretler, töhmetler, ağır sözler yapılırken.

Ve eşâret ileyh. “Meryem validemiz cevap vermedi, İsa *aleyhisselam*’ı gösterdi.”

Keyfe en-nükezzebe men kânet sabiyya.

Sabi, “küçük çocuk” olan ona kılındı der gibi, onunla nasıl konuşabilirim? Ben konuşamaz sanırım ama Allah konuşursa konuşur, Cenâb-ı Hak her şeye kâdirdir.

Kâle innî Abdullah. “İsa *aleyhisselam* bebekken dedi ki.” *Innî Abdullah.* “Ben Allah’ın kuluyum.”

Bu, hepimiz için çok önemli bir sözdür. Sizin de ayrıca cihan halkınıza söylemeniz gereken bir sözdür.

Nedir bu sözün önemi?

Kâle innî Abdullah. “Ben Allah’ın kuluyum.” dedi.

Kim?

Hz. İsa!

Gayet tabi, gayet tabi ama gel de bunu Amerikalılar’a, Avrupalılar’a, Vatikan’a anlat.

a. Tevhidi Yayma Vazifemiz

Onlar ne diyorlar?

Ona tanrılık izafe ediyorlar, ‘Allah’ın oğlu’ diyorlar, ‘tanrı’ diyorlar.

“O yanlış” diye bizim anlatmamız lazım. Çünkü bizim içinde bulunduğumuz yıl, 2000 yılı “Tevhid Yılı”dır; tehdittir. Başkaları boşuna heveslenmesinler. Cihana Hıristiyanlık hâkim olacakmış da, Yahudilik hakim olacakmış da! Öyle şey olmayacak. Cihana tevhid hakim olacak, eninde sonunda lâ ilâhe illallah hakim olacak. Çalışan çalışır, sevabını alır; çalışmayan mahrum kalır. Ama eninde sonunda lâ ilâhe illallah galip gelecek.

Allah’tan başka ilâh yok, tapınılacak mâbud, tapınmaya layık varlık yok. Biz bunu çeşitli vesilelerle anlatacaktık. Tevhid krokisi çıkaracaktık; “Allah’tan başka ilâh yoktur.” yazacaktı, lâ ilâhe illallah yazacaktı. Mesela her mesleğin sahibi, bu sene onu işleyecekti. Vakit azaldı, Ağustos’un yarısından çoğu geçti. Ama unutmayın göreviniz var, görevimiz var. Zaten bütün cihan için görevimiz var. Biz Allah’ın görevlendirdiğiyiz.

“Kim görevlendirmiş, ne zaman olmuş?” diye biz belki farkında değiliz ama uhricet li’n-nâsi bi-hayri ümmetî uhricet li’n-nâsi. İnsanlar için çıkarılmış özel numune bir ümmetiz.

Vazifemiz; Allah’ın bir olduğunu, yalnız Allah’a ibadet etmek gerektiğini insanlara öğretmek. Peygamber Efendimiz’in hayatı boyunca yaptığı ve şirkin yaygın olduğu yerden şirki, küfrü çıkardığı çalışma; lâ ilâhe illallah.

Kâle innî Abdullah.

Hız. İsa söyledi, hem beşikte söyledi hem de âhirette söyleyecek. Allah Kur’ân-ı Kerîm’de âhirette de sorduracağını bildiriyor.

Ve inne kulte zina refîkunî ve ümmiyeti ilahiyati minnâ li’llâh. “Ey İsa! ‘Bana tapın, anneme tapın.’ diye bu insanlara sen mi söyledin?”

Hayır, o söylemedi. Bu sonradan çıkmış, sonradan yanlış olarak Hıristiyanlığa girmiş bir inanç; yanlış.

Kâle innî Abdullah.

Hem beşikte “Ben Allah’ın kuluyum.” hem de âhirette “Ben Allah’ın kuluyum.” diyecek. Onlara ben demedim. Sen bana ne

emrettiysen *mâ kultehüm izâ mâ e'tî bihî*, Sen bana ne emrettiysen onu söyledim.

Ene Abdullah. “Allah’a ibadet edilsin.” dedim. “Bana ibadet edin.” demedim. Zaten ben yalan söylemiş olsam sana mâlumdur, sen bilirsin yâ Rabbi, demedim. Zaten deseysen Allah kahrederdi.

Çünkü eğer Resûlullah, kâfirlerin, müşriklerin şikayeti gibi yalancı olsaydı, kendiliğinden böyle bir şey uyduruyor olsaydı...

Allahu Teâlâ hazretleri buyuruyor ki; “O zaman ben onun şah damarını koparırdım, canını alırdım, yani söyletmezdim. İnsanlar bunları sonradan çıkarıyorlar. Uzun bir hadistir ama kısaca hatırlatmış olduk.

2000 yılı içindesiniz, hâlâ görevlerimiz var, *lâ ilâhe illallah*’ı herkese öğreteceğiz.

Türkiye’den bazı insanların dinlerini değiştirip boyunlarına haç taktığını ve hıristiyan olduğunu biliyor musunuz?

Ben yayınlarda Avustralya’da okudum, hem de hiç tahmin etmeyeceğim bir yayında, sol yayında keşfedildi bu bilgiler. Ben oradan, internetten bilgiyi aldım, okudum.

2000 yılındayız; *lâ ilâhe illallah*'ı iyi öğreteceğiz. Müslümanlığı, müslümanları koruyacağız, imanımızı koruyacağız, evlatlarımızı, diyarlarımızı, beldelerimizi koruyacağız. *Lâ ilâhe illallah*. Başkaları diyarlarımıza Hıristiyanlığı, kötülüğü, şirki hâkim kılmaya çalışıyor. Hatta putperestliği, puta tapmayı hâkim kılmaya çalışıyor. Tabi tapınılacak şeylerin de, başkalarının bilmediği ama sizin bildiğiniz bir takım görünmeyenleri var.

Mesela nefsin arzusunu dinlemek, nefse tapmaktır. Allah'ın emrini tutmayıp da nefsin ardından hevesle gitmek, hevâ-i nefse uymak da nefse tapmaktır.

E-raeyte meni'ttehaze ilâhehû hevâhu.

Kur'ân'ı Kerîm'de buna işaret buyuruluyor. Bu, okuduğum âyet-i kerîme. Çok kimseler nefesine tapıyor. O zaman onlara da; "Bırak bu nefis putuna tapmayı, Allah'a kulluk et, Allah'a itaat eyle, Allah'ı dinle, Allah'ın emrini tut." demek vazifesi var.

2000 yılının, "Tevhit Yılı"nın görevleri arasında nefsine, Allah'tan gayrıya, haça, puta, ite, ata, oda tapanlara da; "Tapmayın."

demek var. Od eski dilde “ateş” mânasına geliyor. Od; “yanmak” demek, “ateşlere yanmak” demek.

Bir de Allah’ı kabul edip de ona şirk koşanlar var; işte “Bu Allah’ın oğludur, bu Allah’ın şusudur, busudur.” diye onları da söyleyeceksiniz. Hz. İsa böyle söylemedi:

Kâle innî Abdullah dedi.

Âtâniye’l-kitâbe ve cealenî nebiyyâ. “Allah bana bir kitap verecek, evvelden bana öyle öğretildi. Ben Allah’ın peygamberi olacağım, bana kitap indirecek.” Ve cealenî nebiyyâ. “Beni peygamber olarak seçti, peygamber kıldı, mukadderat böyle olacak.” diye beşikteyken söyledi.

Beşikte konuşanlardan birisi Kur’ân-ı Kerîm’in bildirmesiyle kimdir?

Hz. İsa.

İkinci; *âbidin abdehâ* ibadet eden bir kimse. Bir iftiraya uğramış, adamcağız mâsum. Allah’ın salih bir kuluyken, ibadet eden bir kuluyken ona iftira atmışlar. O zaman bedevî diyor ki;

“Hayır! Ben o abidlerden olan bir çocuk değilim, çobandan olma bir çocuğum, yalan söylüyorlar, iftira atıyorlar.” diye bir de o konuşmuş.

Cenâb-ı Hak haksızlığın önünü böylece kesmiş, kulunu iftiradan korumuş ve misal ettirmiş.

Üçüncüsü de eskilerden bir zalim hükümdar, kavminin dinini bırakıp da hak yola girenleri Allah’ın hak peygamberine tâbi olanları öldürtüyormuş. Öldürmek için de hendekler açıyormuş, içinde ateşler yaktırıyormuş. Mü’minleri ateşin yanına kadar getirip soruyormuş;

“İmanından vazgeçecek misin, bizim inancımıza gelecek misin?”

“Gelmeyeceğim.” derse ateşe ittiriyormuş, yakıyormuş. Bu, Kur’ân-ı Kerim’de *Ashâbu Uhdûd* diye geçiyor, biliyorsunuz, Buruc sûresinde de geçiyor.

Ve’s-semâ’i zâti’l-burûc. Ve’l-yevmi’l-mev’ûd. Ve şâhidin ve meşhûd. Kutile ashâbi’l-uhdûd en-nâri zâti’l-vekud ve tub

*aleynâ ku'ûd ve hum alâ yef'alûne's-şâhidîne
culûd*

İşte burada mü'minlere ne yapılıyor?

Ateşe atılıyor, yakılıyor. İmanını bırakmazsa mü'min olarak kalmakta ısrar ederse cezalandırılıyor; dünyevî ceza. Ateşe atılıyor, yakılıyor.

Ateşin yanına mü'min bir kadını da ite kaka getirmişler, kucağında bebeği var. Demişler ki;

“Bırak, dön, bizim tarafa geç.”

Kadın da mü'min ama tereddüt etmiş;

“Acaba ben sebat edip de ateşe atılsam mı? ‘Yoksa bu çocukcağız benim yüzümden yanmasın.’ diye istediklerini söyleyip de çocuğun hayatını mı kurtarsam?”

Peygamber Efendimiz bunu anlatıyor. Böyle bir durumda kaldığınız zaman ne yapacağınızı bir düşünün. Allah kötü durumlara düşürmesin ama ne yapacağınızı bir düşünün.

İslâm'ın ahkâmını bozan çok büyük bir hastalık var; yorumlamak. Âyetleri, hadisleri,

dinin esaslarını yanlış taraflara yorumlama, çekme âdeti var. Dini bozan bunlar.

Allah *gafûrun rahîm*'dir, affeder ama herkesi affetmez.

Cehennemi neden yarattı?

Bazılarını affetse de cezalandıracakları da var.

“Allah affeder, güzele bakmak sevap” bahane.

Peygamber Efendimiz hadîs-i şerîfinde anlatıyor ve bizim düşündüğümüz gibi düşünmediğini de biz oradan anlıyoruz.

Çocuk dile geliyor. Konuşan çocuktan üçüncüsü de bu. Kucaktaki bebek dile geliyor;

“Aman anneciğim! İmanı bırakma! Aman anneciğim! İmanı bırakma.” diyor.

O da Allah'ın bir konuşurması; olağan bir durum değil, olağanüstü bir durum.

Muhterem kardeşlerim!

Ateşin kenarına kadar getirilip öldürülmek üzere olan bir kimse. Bir de mazeret göstermek için bir gerekçe daha var; kucağında bir çocuk. O çocuğun bile dile gelip

konuşup “Aman anne! Ölsen bile imanından vazgeçme.” demesi ve bunu Peygamber Efendimiz’in anlatması ne kadar önemli. Bunun üzerinde çok derin olarak düşünmemiz gerekiyor. Düşünmemiz lazım; bu noktayı kaçırmamalıyız.

Hayat efsanedir, hayaldir, rüzgâr gibidir, yel gibidir; geçer. Ben yaşımı söylesem küçük dilinizi yutarsınız, hayretten dudağınızı ısırırsınız. Hâlbuki ben kendimi hâ ortaokul çocuğu gibi görüyorum. Ama yaşadık. Nasıl geçtiği anlaşılmıyor. Rüzgar gibi geçiyor, çok çabuk geçiyor.

b. Emr-i Maruf Nehy-i Münker

Bu hayat geçiyor ve Peygamber Efendimiz’in bize verdiği bir teminat, garanti var. Diyor ki;

“Emr-i mâruf, nehy-i münker eceli yaklaştırmaz.”

“Doğruyu söyledin.” diye seni öldüremezler. Ama biz, “öldürebilir” sanıyoruz. Bizim imanımızda eksiklik var. Öyle sanıyorsak imanımız Efendimiz’in öğrettiği iman değil.

Herkes düşünür;

“Aman ihtiyar ne diyor? Biz böyle yapalım.”

Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Cihadın en üstünü zalim karşısında hak sözü söylemektir.”

Emr-i mâruf, nehy-i münker yapın, insanın ömrünü kısaltmaz, eceli öne getirmez. Demek ki doğru söz söyleyeceğiz. Demek ki haktan, imandan asla ayrılmayacağız.

Ama herkes tevhid ile ayrılma yolunda. Dinin temelinde olmayan, aslında olmayan yanlış bir niyet kazanmışız. İslâm'ın ruhuna, köküne, özüne aykırı olan bir şey kazanmışız.

Her yerde hakkı söyleyeceğiz.

Peygamber Efendimiz;

“Hakkı söylemeyip susup hesap yapan dilsiz şeytandır.” diyor.

Demek ki hakkın söyleneceği yerde söylememe durumu şeytanî bir durum. Onun için Cenâb-ı Hakk'a burada, dua yerinde, dua zamanında, duaların kabul olduğu bir ibadeti yaparken, umre seyahatini yaparken dua

edelim ki Cenâb-ı Hak bizi tâkatimizden yüksek, yapamayacağımız sebebiyetlerle başarısız duruma düşürmesin. Cenâb-ı Hak bizleri, kullarını zorlamasın, bir; ikincisi de Cenâb-ı Hak bir şeyi takdir eylemişse başımıza bir imtihan gelmişse de o imtihanda bizim ayağımızı kaydırmamasın, bizi şaşkırtmasın. Hakkı söylemeyi, güzel güzel söylemeyi, sakın sakın söylemeyi ama hakkı söylemeyi, imanı, İslâm'ı bırakmamayı nasip etsin.

Allah cümlemizi dinde sebat ihsan eylesin. Âbid olmayı, vefalı olmayı nasip etsin.

Allah hepinizden razı olsun.

el-Fâtiha...

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

28 Cemâziye'l-Evvel 1421 / 28.08.2000

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

